

מבחן חזרה הלכות בשר וחלב סימנים פז- צז

1. א. בשר בחלב דרך טיגון, צלי, המעשן, המבשל בחמי טבריה- האם מותר בבשול והנאה.
ב. חומר מייצב [מעמיד] העשוי מבשר, שנמצא 1% ממנו בתוך שוקלד חלבי- מה דין השוקלד.

תשובה: א. קי"ל שבב"ח אסור בהנאה רק באיסור תורה והיינו שהתבשל בשר עם החלב [ודעת מהרש"ל שבב"ח מדרבנן גם אסור בהנאה ואין הלכה כמותו]. ויש לדון בכל האופנים הנזכרים האם הם בשול מהתורה ויהיה איסור הנאה [וממילא יחשב גם בישול ויעבור אף על בישול] או שאסורים מדרבנן. וכעת נפרט. טיגון: בפת"ש פז ג' הביא מחלוקת האם טיגון בכלל בישול והביא בשם הפמ"ג להקל בהפס"מ, ובחכמ"א החמיר בזה. צלי: הפר"ח הוכיח מהר"ן שצלי אינו כבישול ומסיק להלכה שצלי כבישול וכן הכריע החכמ"א. מעושן וחמי טבריה: בשו"ע (פז, ו) כתב שמעושן וחמי טבריה אין לוקים על בישולם, ואם כן אינם כבישול היות ואין בהם איסור תורה. אמנם בבהגר"א (שם יג) כתב בשם הפר"ח שמעושן איסור תורה הוא. וסברתו שכל שהוא דרך האור הרי הוא איסור תורה ומשליך כלל זה גם על טיגון וצלי. ב. בסימן פז סעיף י"א פסק השו"ע שמעמיד בדבר איסור אינו בטל אך בב"ח בטל בס', משום שבב"ח צריך טעם כדי לאסור וכשיש ס' כנגדו אין טעם שיגרם האיסור. אמנם דעת ר' שמשון בר' אברהם- שמעמיד לא בטל כלל גם בב"ח. ובחת"ס [שו"ת פא] חשב לדעה זו לכתחילה.

2. א. מה הטעמים שנאמרו להמתנת אכילת חלב לאחר אכילת בשר ומנפק"מ ביניהם. איך נפסקה ההלכה בענין זה. ב. האם מי שאכל בשר יכול לשבת בשולחן אחד עם מי שאוכל חלב?

תשובה: א. טעם רש"י משום שטעם השומן נמשך גם אחר האכילה. ולפ"ז הלועס לתינוק אין צריך להמתין. טעם הרמב"ם משום בשר שנשאר בין השיניים, ולפ"ז לאחר ו' שעות אף שמוצא בשר בין השיניים אין לו טעם בשר. וכתבו הטוש"ע (פט, א) שטוב לאחוז בחומרי ב' הטעמים. ולהלכה הביא הרמ"א שי"א שיש להמתין רק שעה אחת. ודעת התוס' שיש להמתין עד הסעודה הבאה ולא תלוי בשיעור זמן. ומ"מ הכריע הרמ"א לחוש לשמור ו' שעות. ומהרש"ל כתב שכל מי שיש לו ריח של תורה יחמיר ו' שעות. ב. בפת"ש (פח, ד) הביא שיש שחששו לזה, והביא את דברי הפמ"ג שלא ראה שנזהרים בזה.

3. טיפת חלב שנפלה על חתיכת בשר שחציה ברוטב, ויש ס' כנגד הטיפה ואין ס' כנגד החתיכה- מה הדין. והאם הדין באופן הנ"ל משתנה בטיפת איסור שנפלה על החתיכה.

תשובה: א. נחלקו רש"י ור"י האם הטיפה מתפשטת מיד לכל הקדרה או שמתפשטת קודם רק לחתיכה. לדעת רש"י מתפשטת קודם לחתיכה. ואילו לדעת ר"י מתפשטת מיד לכל הקדרה. ובדעת רש"י עצמו נחלקו הט"ז והש"ך, שלדעת הט"ז אח"כ ממשיכה הטיפה להתפשט לכל הקדרה ולכן יש לשער כנגד כל החתיכה ולדעת הש"ך אין הטיפה מתפשטת הלאה [ולדעת הר"ן אין הטיפה מתפשטת אבל טעם הבשר לחוד שיוצא מהחתיכה שנאסרה- אוסר. ובמרדכי אות תרצא ביאר בדעת רש"י כתוס' שנמצאת החתיכה חציה ברוטב, ולתרץ קושיית תוס' מדוע שהרוטב לא יעביר טעם החלב עצמו, כתב לבאר שהטיפה מתפשטת בשליש העליון של החתיכה, והשליש התחתון נמצא ברוטב, וממילא יש שליש חתיכה שאין בה טעם של חלב ואין בה רוטב, ולכן אין הרוטב שלמטה יכול לפשט טעם החלב כי אין בחלק זה של חתיכה טעם של חלב¹. ובד"מ אות ב' ביאר בסופו בדעת רש"י שכל החתיכה נאסרת ולא רק השליש העליון ובכל זאת צריך לומר שאין החלב יוצא מהחתיכה, כי כדי שהבלוע יצא צריך שהרוטב יקיף החתיכה מכל הכיוונים. וכן מבואר להדיא ברשב"א תוה"ב ח: בדעת רש"י, שאף שהחתיכה חציה ברוטב נאסרת כולה ולא אוסרת השאר עיי"ש].

¹ וביאר שדעת רש"י כדעת הרא"ם שלא אמרין חנ"נ בחצי חתיכה.

ולהלכה : בשו"ע ס"ב העתיק לשון הרמב"ם ואין ראייה באיזה אופן איירי. אמנם הט"ז סק"ב כתב שדעת שו"ע כדעת רש"י וכפי שהבין הד"מ ע"פ הר"ן, ולכן העמיד שהשו"ע איירי בחתיכה שחציה ברוטב וחציה בחוץ, ונאסרה החתיכה תחילה, ואח"כ נאסרה גם שאר הקדרה אם אין בקדרה ס' כנגד החתיכה האסורה, ואין צריך ניער וכיסה כדי לאסור שאר הקדרה. והש"ך סק"ד למד בדעת השו"ע שפסק כר"י. ובדעת הרמ"א, הנה כתב הרמ"א ס"ב שבלא ניער וכיסה החתיכה נאסרה וצריך ס' בקדרה כנגד הטיפה. וכבר הקשו הפוסקים ע"ד, שאם סובר שהחתיכה נאסרה א"כ סובר כדעת רש"י ומדוע כתב שצריך לשאר גם בקדרה כנגד הטיפה [ע"פ דרכו בהבנת רש"י]. ועיין בהגר"א אות ט' שהגיה דברי הרמ"א שאין צריך לשער בקדרה כנגד הטיפה, ולפ"ד ניתן לבאר כוונת רמ"א כר"י ואיירי חוץ לרוטב, או כרש"י ואיירי תוך הרוטב ואין הכרע בדבריו. ועיין ט"ז שביאר כוונת רמ"א שפסק כר"י וגם לדעת ר"י יש לאסור החתיכה, וכבר תמהו ע"ד מנין לו. ובש"ך ביאר כוונת רמ"א שפסק לחומרא כרש"י ור"י. ועכ"פ כתב הש"ך שרמ"א איירי שחתיכה חציה ברוטב. ויש להוסיף, שלדעת הט"ז ישנה סתירה בין הרמ"א ס"ד שאוסר בב"ח אף בלא ניער וכיסה שאר הקדרה, ובסעיף ב' מתיר. והעיקר כרמ"א ס"ד, עיין פמ"ג משב"ז יד. ודעת הש"ך שאין סתירה בדברי רמ"א כי בסעיף ד' איירי רמ"א בניער וכיסה ולכן אוסר שאר הקדרה, עיין פמ"ג שפ"ד סק"ג. וכל זה מירי שבטיפת חלב על חתיכת בשר, אבל בטיפה של איסור היות וחנ"נ בשאר איסורים מחלוקת הראשונים ופסק השו"ע שאין חנ"נ א"כ לשיטתו אין מקום להחמיר שכל החתיכה נאסרת ואוסרת אח"כ כנגד כולה, ובדעת הרמ"א שחשש לחנ"נ בשאר איסורים אסר את החתיכה עצמה שנפל עליה שהטיפה כי מספקא ליה אם הלכה כר"י או כרש"י, אבל לא אסר את שאר הקדרה. והש"ך עצמו פסק כדעת ר"י.

4. סכין- מה דין האוכל והסכין באופנים הבאים [אחד רשות]: א. חתך גבנ"צ [קרה] בסכין בשרי נקי ב"י. ב. חתך לחם בסכין נקי בשרי ב"י. ג. חתך בשר רותח בסכין חלבי אינו ב"י. ד. חתך צנון בסכין של גוי ב"י. ה. חתך גוש בשר הנמצא בכ"ש בסכין חלבי ב"י. ו. חתך בסכין של גוי כמות גדולה של בצלים.

תשובה: א. נחלקו ר' שמשון והרמב"ן האם דוחקא לבד מפליט או שדוחקא עם חריפות. לדעת ר' שמשון דוחקא לבד מפליט ולדעת הרמב"ן צריך דוקא חריפות. ועוד נחלקו האם הסכין מתנקה לגמרי בלא נעיצה, לדעת הרמב"ן מתנקה לגמרי רק ע"י נעיצה ולר' שמשון מתנקה אף בלא נעיצה. ולכן אם הסכין היה רק מקונח יש לאסור את הגבינה ותצטרך קליפה, כל אחד לטעמו, והסכין יצטרך לנקותו. ואם נעץ הסכין, דהיינו שהסכין נקי לגמרי, לדעת ר' שמשון יוכל לחתוך עימו גבינה ולדעת הרמב"ן כתב הפמ"ג (שפ"ד פט, כב) שלא יחתוך עימה גבינה שמא ישכח. והרמ"א פסק כרמב"ן. ב. לדעת ר' שמשון יש להתיר מטעם נ"ט בר נ"ט ולדעת הרמב"ן יש לחוש שהסכין אינו מקונח היטב ולכן יש לאסור הלחם לאכול עם גבינה וכן פסק הרמ"א לדעת הש"ך. ג. סי' צד ס"ז מבואר שאם הסכין ב"י כל הבשר נאסר [משום דוחקא וחום, או משום שהבשר והחלב שמנים – ש"ך] והרעק"א הביא שדעת הראב"ד שנאסר הבשר רק כדי נטילה. אמנם כאשר אין הסכין ב"י אינו אוסר את המאכל אבל הסכין עצמו עדיין יצטרך הגעלה, אלא שאינה מעיקר הדין משום שיכול להשתמש עם הסכין לירקות כמבואר בסי' צ"ג. ד. צנון דבר חריף הוא לענין הפליט מהסכין הבלוע בו. אלא שנחלקו הראשונים עד כמה מבליע בו, ופסק השו"ע שנבלע בו כדי נטילה, ואילו הרמ"א כתב לחוש לכתחילה שנבלע בכלו ובדיעבד להקל כדי נטילה. וכתב הש"ך (צו, י) שדיעבד היינו אם נתבשל הצנון עם עוד אוכל- יש לשער רק כדי נטילה. והרעק"א שם כתב, שאף אם לא נתבשל אלא שאין לו לקנות צנון אחר הוי דיעבד. ה. לדעת הרמ"א (צד, ז) גוש הנמצא בכ"ש דינו ככ"ש והיות וכ"ש לא מבשל אין הבשר נאסר אלא צריך קליפה. וטעם שצריך קליפה ביאר בת"ח [הביאו הרעק"א] משום שמנונית של הסכין ובאמת אם הסכין היה נקי מספיק הדחה [ויש שחולקים וסוברים שתמיד צריך קליפה, עיין בדה"ש]. אמנם הט"ז והש"ך הביאו את דברי האו"ה ומהרש"ל שגוש נחשב ככ"ר ולכן יהיה דינו כפי המבואר באות ג'. וכתב הט"ז שכאשר יש דוחקא עם הגוש כן יש להכריע. ו. כתב השו"ע (צו, ד) שמי לימוני"ש מותרים כי חותכים אותם גויים הרבה בסכין אחד ונתבטל הסכין אחר כמה פעמים. והב"ח למד שמדובר בסכין שאינו ב"י ומה שנתבטל הוא

השמנונית. והש"ך (כ') כתב לבסוף שאף במקום שחוששים לבלוע היוצא מהסכין, אין לסמוך על הטעם שמתבטל טעם הסכין אחר כמה פעמים אלא התיר מפני כמה צירופים להקל, ובבצל אין להקל כל זה. אמנם יש שביארו כוונת השו"ע שאכן טעם הסכין בטל אחר כמה פעמים ולפי"ז יש להתיר את הבצלים באופן זה. אלא שכל זה לדעת השו"ע אבל הרמ"א שם לא סמך על היתר זה רק במקום שכן נהגו.

5. עירוי- מה הדין באופנים הבאים: א. מכלי פרווה על כלי בשר וחלב מעורבים. ב. מאכל פרווה מכלי בשר אל כלי חלב. ג. חלב רותח על סיר בשרי קר. ד. חלב קר על בשר רותח הנמצא בכלי שני, והאם מותר הבשר בהנאה.

תשובה: א. אם יש עליהם שומן, כתב הרמ"א (צה, ג) להתיר הכלים דאין עירוי ככ"ר שיבלעו זמ"ז. וביאר הש"ך (סק"כ) כוונתו שרק לענין להבליע בכלים עירוי אינו ככ"ר. אך הש"ך פסק שהיות וקיי"ל שעירוי אפי' מבשל כדי קליפה ק"ו שמבליע ומפליט ואף בכלים ולכן יש לאסור הכלים. ואם שניהם נקיים כתב הש"ך (סק"כ) למסקנה לאסור את שני הכלים והט"ז (יב) התיר את ב' הכלים, [ואף כשאחד מהם נקי התיר את שאינו נקי]. והפמ"ג התיר במקום הפס"מ. וכתב החכמ"א (מח, יב) בכל אופן יחכה בכלים אלו עד אחר מעל"ע. ובכלי מתכת כתב הפמ"ג שצריכים הגעלה. ב. כתב הרמ"א (צה, ג) לאסור. ודינו צ"ע, שהרי בפשטות נחשב לכלי בשר שבישל בו מים ואח"כ העלה המים בכלי חלב שאף הרמ"א מתיר בזה, ומדוע כאן אסר. והש"ך (סק"ה) חלק על הרמ"א וכתב להתיר מכח קושיה זו. ובט"ז כתב לבאר שהכא ניצוק חיבור הוא ונחשב כאילו המים נמצאים עדיין בתוך הכלי העליון ולכן נאסר הכלי התחתון, אבל העליון לא נאסר [פמ"ג]. והחור"ד (אות י') ביאר כוונת הרמ"א ע"פ המבואר ברמ"א סי' צ"ד ס"ה שכאשר תחב כף חלב ב"י לקדרת בשר שאינה ב"י עם ירקות- יש להחמיר לאסור הכלי שאינו ב"י אף שהכלי קיבל טעם מנ"ט בר נ"ט. וא"כ גם כאן יש לאסור את הכלי שעירה עליו אף שהיו נ"ט בר נ"ט. ולפי"ז דין הרמ"א כאן אינו מעיקר הדין אלא חומרא ואם בישל בכלי המאכל מותר.

ג. החלב נקרא עילאי והקדרה תתאי, וקיי"ל שמבשל כ"ק ולכן תאסר הקדרה כמבואר ברמ"א (צב, ז) אמנם כ"ז בעירוי שלא נפסק הקילוח כי אם נפסק הקילוח לא נאסרת הקדרה לדעת הש"ך ע"פ ביאור הפמ"ג (צב, לח). ד. תלוי במחלוקת המוזכרת לעיל האם גוש באופן הזה נחשב לכלי ראשון או כ"ש. אלא שאף לדעת אור"ה שנחשב לכלי ראשון יש לדון האם רק מבליע ומפליט או גם מבשל, ונפק"מ לענין איסור הנאה בב"ח. ופמ"ג (משב"ז צד, יד) דייק שנחלקו בזה מהרש"ל ואור"ה עיי"ש.

6. בצל שבשלו עם בשר- מה הדין באופנים הבאים [אחד רשות]: א. להמתין אחר אכילת הבצל ו' שעות. ב. נפל הבצל לקדרה עם חלב. ג. חתכו אחר הבישול עם סכין חלב ב"י. ד. לאפותו עם בצק כדי שיהיה מעורב בפת בצל. ה. הניחו רותח בתוך כלי חלב נקי ב"י.

תשובה: א. נחלקו השו"ע והרמ"א (פט, ג) האם תבשיל של בשר דינו כבשר עצמו לענין המתנת ו' שעות, שדעת השו"ע שאין צריך ודעת הרמ"א שצריך. ב. כתב השו"ע (צד, ו) שבצלים הבלועים מבשר ובשלים בקדרה חולבת צריך לשער ס' כנגד הבשר ולא כנגד הבצל. ולדעת מהר"ם מלובלין וט"ז איירי שבשלים עם חלב ממש ואפי' הבצל יהיה מותר. והרעק"א מאן בזה ופירש שבשלים בקדרה חולבת אך אין בה חלב. וממילא לדעתו באופן שבשלים עם חלב נאסר הבצל בודאי וצריך ס' כנגדו כדי להתיר שאר התבשיל. ג. כתב הפת"ש (צו, ד) שדבר חריף שבשלו פקעה ממנו חריפותו [והביא שם מי שחולק] ולפי"ז יהיה תלוי אם הבצל קר או חם, כי בחם מתפשט בכולו כמבואר סי' צד ס"ז, אמנם בקר אין הסכין יפליט כלל ע"י דוחקא לחוד, ויצטרך הבצל הדחה כדי לנקות את שמנונית הסכין שע"ג, וכמו"כ אין

² החו"ד מ"אן בבאור הט"ז משום שהוקשה לו, שהמים עצמם מותרים היות ונאסרים מהכלי התחתון רק כ"ק וא"א לקולפם וממילא מותרים כמבואר ברמ"א סי' צ"א וסי' צ"ג. ואיך אפשרי שהמים מותרים והכלי התחתון יאסר, הרי כל סיבת איסור הכלים בקערות שהודחו הוא מכח המים שנאסרים ואיך יאסרו המים שיש בהם טעם שני של הכלי העליון ועדיין היתר הם, את הכלי התחתון, עיי"ש.

הסכין נאסר. ד. בסי' צ"ז מבואר שאין לעשות פת עם בשר או חלב א"כ עושה בכמות קטנה או בצורה מיוחדת. והיות ובצל זה דינו כבשר לכל דבר ואין לאוכלו עם חלב- כמו"כ אין להשימו בבצק כדי לאפותו עם הפת. אלא שצריך לבדוק שאין ס' בפת כנגד הבשר הבלוע בבצל, דאם יש ס' תליא בפלוגתא של הצ"צ וכנסת הגדולה המובאת במשב"ז א', אם מותר לעשות פת כזו לכתחילה. וכל הנידון לדעת הסוברים שאין הבצל נ"ט בר נ"ט כי לאוכל אין נ"ט בר נ"ט, אבל לדעת הפני אריה המובא בפת"ש צה, א, הבצל נ"ט בר נ"ט ומותר להשימו בלחם. ה. קי"ל שאין הבלוע יוצא מחתיכה בלא רוטב, אמנם הבלוע מכלי יוצא מחתיכה בלא רוטב כמבואר בסי' ק"ה ש"ך כ"ב וסי' צ"ד ס"ז ברמ"א ובט"ז ופמ"ג. ולפ"ז הבצל יאסר כי נבלע בו מהכלי ויצטרך קליפה, או אף כולו יאסר דשמה בלוע בכלי דבר שמן. אמנם הכלי לא יאסר כי הבלוע בחתיכה לא יוצא בלא רוטב [ואם האוכל בלוע דבר שמן, עיין רעק"א סי' צ"ד ס"ז].

7. סיר בשרי ב"י שבישל בו מאכל פרווה- מה הדין באופנים הבאים [אחד רשות]: א. נפלה עליו טיפת חלב כנגד הרוטב. ב. תחב בו כף חלבית ב"י. ג. תחב בו כף חלבית שאינה ב"י. ד. לאכול המאכל שבושל בו עם חלב. ה. לכסותו במכסה חלבי שאינו ב"י. ו. בישל בו אח"כ חלב.

תשובה: א. קי"ל סי' צ"ב ה, שאם נפלה כנגד הרוטב צריך לשער כנגד הטיפה לחוד, וא"כ גם במקרה דידן אם יש במים ס' כנגד הטיפה התבשיל מותר והקדרה אסורה לדעת הב"י והש"ך אמנם לדעת הט"ז (סקי"ט) הקדרה מותרת וכן פסק החזו"א. ב. פסק השו"ע סי' צ"ה ס"ג שקערות של בשר שהודחו ביורה של חלב הכל שרי הוי נ"ט בר נ"ט וחלק עליו הרמ"א ואסר. ולפ"ז לדעת השו"ע הכל יהיה מותר ולדעת הרמ"א הכל אסור. אלא שכל זה באין ס' כנגד הכף, אך אם יש ס' כנגד הכף מדינא הכל שרי ולחומרא יש לאסור הכף והקדרה מותרת. ג. מדינא הכל שרי, אך פסק הרמ"א סימן צד ס"ה לאסור הכף ולהתיר הקדרה ולאכול המאכל בכלי בשרי. ד. לדעת שו"ע סי' צ"ה נ"ט בר נ"ט שרי לכתחילה באופן זה, ולדעת הרמ"א יש לאסור אמנם עם ערב עם חלב שרי. ה. כתב רמ"א סי' צ"ג שיש להחמיר בכיסוי כלי אף שהוא ב"י והוא חומרא בלא טעם ולכן כשיש עוד צד להקל- מקילים. ובהמרש"ל פסק כן רק בסיר שסופו צר. וכל זה אם כיסה אבל לכתחילה לא יכסה ככל דין נטל"פ לכתחילה. ו. כתב הרשב"א בסי' צ"ג שאף אם לא התקיימו דיני הגעלה בבישול הפרווה מ"מ הועיל להקליש את הבשר הבלוע בו ומותר להשתמש בכלי לחלב. אלא שאין נפסק כדעת הרשב"א [אף שבנקוה"כ נראה שהכריע כדבריו].

8. בצל שטיגנו במחבת חלבית שאינה ב"י, וערבו עם מזלג בשרי שאינו ב"י. אח"כ עירב הבצל בתוך תבשיל תפ"א. מה צריך המורה לברר בשאלה זו, כתוב פסק מנומק.

תשובה: יש לדון בכמה אנפין. 1. לדעת השו"ע בסי' צ"ו בפשטות אף אם בבצל אין דין נ"ט בר נ"ט אך לא מחליא לשבח, ואילו לדעת הרמ"א אף מחליא לשבח, ולכן לרמ"א הבצל נהיה חנ"נ. 2. יש לדון כמה נכנס מהמזלג בבצל, היות וקי"ל שמשערים רק כנגד מה שנתחב ולא בכולו כמבואר סי' צ"ד ס"א דאף אם נאמר שבלוע בכולו לא מפליט מכולו. 3. יש לדון מתי עירב במזלג, כי אם היה אחר הטיגון כבר איבד הבצל מחריפותו כמבואר בפת"ש סי' צ"ו. 4. כשעירב אח"כ בתבשיל יש לשאול אם הוא ניכר ואז אינו בטל או שמא אינו ניכר ואם יש ס' כנגדו התבשיל מותר.

9. ראובן קנה שום כתוש, והיות שרוצה שישאר פרווה מקפיד להוציא את השום ע"י ידית של כפית, האם נוהג כשורה?

תשובה: כתב הפמ"ג סי' צ"ו משב"ז ג' שאף שצריך גם חריפות וגם דוחקא, היכא שיש קצת לחלוחית מפליט אף בלא דוחקא. ובנידון דידן יש לדון האם הידית בלועה מבשר ותליא

במחלוקת המג"א והש"ך בריש סי' צ"ד, ולדעת המג"א הידית בלועה מבשר ומפליטה את טעמה ע"י החריפות [ואף לדעת הש"ך הדין כן כאשר כל הכפית היתה רותחת בזמן שבלעה בשר, עיין פמ"ג שם] ויש להזהר בזה לכתחילה.

10. מרק ירקות שבושל בכלי פרווה, ומזגו ע"י מצקת לצלחות בשריות. האם יכול לאוכלו עם חלב.

תשובה: הט"ז ס"ס צ"ב הביא נידון האם מצקת דינה ככ"ר או כ"ש, והכריע הט"ז לחומרא שהיא ככ"ר, וא"כ בנידון דידן יש לבדוק האם העיורי היה ע"י שנפסק הקילוח או לא. ואם נפסק הקילוח אין חשש היות ואין מפליט מהכלי כלל. ואם לא נפסק הקילוח ג"כ אפשר להקל מכמה טעמים, 1. ישנם דעות שמצקת כ"ש. 2. אפשר שיש ס' כנגד הקליפה הגרם העירוני. 3. גם אם אין ס' לדעת השו"ע אין בעיה היות ונ"ט בר נ"ט לכתחילה אחר שנעשה יכול לערב עם חלב.